

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/2081-0/2017
Érkezett:	2017 NOV 14.
Példány:	2
Melléklet:	18 db
Kezelőiroda:	

Alkotmánybíróság
1015 Budapest
Donáti utca 35-45.

SZÉKESFEHÉRVÁRI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
ÜGYSZÁM	KEZDŐIRATON:
postán, gyűjtőládába, személyesen, faxon, e-mailon	
ÉRK.:	2017 NOV. 08 82.
PELDÁNY:	FELZET:
MELLÉKLET:	KÖZTÜK:
ÜGYSZÁM	14K.27.211/2016/30
ÜTŐIRATON:	

a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (8000 Székesfehérvár, Zichy liget 10.) útján

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Közép-dunai Halászati Korlátolt Felelősségű Társaság (a továbbiakban: felperes) –jogi képviselőm, dr. Orosz Dániel ügyvéd (König és Orosz Ügyvédi Iroda, 1031 Budapest, Varsa utca 5.) útján – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.VI.37.048/2017/13. számú ítélete alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. A megsemmisíteni kért bírói döntés megnevezése, a határidő-számításhoz szükséges adatok közlése:

A [redacted] jogtanácsos által képviselt [redacted] jogutódja (a továbbiakban: alperes) a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (a továbbiakban: Bíróság) 14.K.27.211/2016/24. számú ítélete ellen felülvizsgálatot kezdeményezett, amely ügyben a Kúria 2017. május 17-én hozta meg a Kfv.VI.37.048/2017/13. számú ítéletét. A határozatot jogi képviselőm részére 2017. szeptember hó 6. napján kézbesítették.

Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Indítványomat e törvényes határidő betartásával terjesztem – figyelemmel az Abtv. 53. § (2) bekezdésére - az első fokon eljáró bíróság útján a tisztelt Alkotmánybírósághoz.

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése az igazságszolgáltatáshoz való jogok körében fogalmazza meg a bíróságok tisztességes eljárásához való jogot. A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) a törvény célját meghatározó 1. §-ban azt írja: „Ennek a törvénynek az a célja, hogy a természetes személyek és más személyek vagyoni és személyi

jogaival kapcsolatban felmerült jogviták bíróság előtti eljárásban való pártatlan eldöntését az e fejezetben meghatározott alapelvek érvényesítésével biztosítsa.”

A Pp. 2. § (1) bekezdése értelmében a bíróságnak az a feladata, hogy - összhangban az 1. §-ban foglaltakkal - a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához ... való jogát érvényesítse.

A Kúria Kfv.VI.37.048/2017/13. számú ítélete – a jelen indítvány indokolásának 4. pontjában részletesen kifejtett okokból – a Pp. vonatkozó szabályaiba ütközik; ezzel a Kúria megsértette a felperesnek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított jogát.

3. A pertörténet röviden:

Előzmény:

A felperes 2016. január 5-én jogfenntartó nyilatkozatot tett az elsőfokú halgazdálkodási hatóságnál, jelezve, hogy a Duna folyam [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] megnevezésű halgazdálkodási vízterületre szóló haszonbérleti szerződésének hatálya – figyelemmel a halgazdálkodásról és a hal védelméről szóló 2013. évi CII. törvény (Hhvtv.) 74. § (9) bekezdésére – meghosszabbodott, ezért az csak 2016. december 31-én jár le.

A felperesnek a haszonbérlete időtartamára vonatkozó változás-bejelentési ügyét az elsőfokú halgazdálkodási hatóság 2016. február 24-én egyesítette a [REDACTED] által 2016. február 23-án kezdeményezett üggyel.

Az eljárások egyesítését követő napon az elsőfokú halgazdálkodási hatóság meghozta az FE/FMO/738-2/2016. ügyiratszámú határozatát, amelyben a felperest 2015. december 31. napjával törli a halgazdálkodásra jogosultak nyilvántartásából, egyidejűleg a [REDACTED] valamint a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] mint a halgazdálkodási jog jogosultját 2016. január 1-jétől kezdődő 15 éves időtartamra nyilvántartásba veszi. A hatóság a határozatát fellebbezésre való tekintet nélkül végrehajthatóvá nyilvánította.

A határozat ellen a felperes fellebbezést nyújtott be, amit az alperes jogelődje, a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] mint másodfokú halgazdálkodási hatóság elutasított.

A közigazgatási per:

A másodfokú halgazdálkodási hatóság FE/FMO/738-4/2016. ügyiratszámú határozatának bírósági felülvizsgálata érdekében a felperes keresetet nyújtott be a Bírósághoz, amiben a határozatnak az elsőfokú határozatra is kiterjedő hatályon kívül helyezését és a hatóság új eljárásra való kötelezését kérte.

A Bíróság a 14.K.27.211/2016/24. számú jogerős ítéletével megállapította, hogy az alperes határozata és az elsőfokú határozat az ügy érdemére kihatóan jogszabálysértő, ezért azokat hatályon kívül helyezte és az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte. Ítéletében a Bíróság rögzítette, hogy a felperes haszonbérleti szerződésének időtartama a Hhvtv. 74. § (9) bekezdése alapján, vagyis a törvény erejénél fogva meghosszabbodott. A Bíróság rámutatott arra, hogy a haszonbérleti idő meghosszabbodásának a Hhvtv. 74. § (9) bekezdése szerinti esetköre

független attól, hogy a földművelésügyi miniszternek milyen szándékai vannak az adott halgazdálkodási vízterület hasznosításának a kérdésében. A Hhvtv. 74. § (9) bekezdésében írt feltételek teljesülése esetén ugyanis nem alkalmazható a Hhvtv. 24. § (3) bekezdése. A Bíróság megállapította, hogy a Hhvtv. 74. § (9) bekezdése szerinti feltételek teljesülését a Földművelésügyi Minisztérium (a továbbiakban: FM) és a Magyar Országos Horgász Szövetség (a továbbiakban: MOHOSZ) között, illetve a MOHOSZ valamint a [REDACTED] között létrejött szerződések nem érintették. A Bíróság felhívta a figyelmet arra is, hogy a [REDACTED] s a [REDACTED] 2016. január 1-el való nyilvántartásba vétele ellentétes azzal, hogy az érintettek által csatolt iratok szerint is csupán 2016. február 1-jétől illetve volna meg őket a halgazdálkodási jog. A Bíróság végezetül kitért arra is, hogy az FM és a [REDACTED] között, illetve a [REDACTED] s a [REDACTED] között létrejött szerződések a Hhvtv. 74. § (9) bekezdése megkerülésének a szándékával kötötték és azokban jogszabályba ütköző rendelkezések vannak, ezért azok semmisnek tekintendők.

A Bíróság 127000 forint perköltségnek a felperes részére való megfizetésére is kötelezte az alperest.

A felülvizsgálat:

A Bíróság jogerős ítélete ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Az alperes felülvizsgálati kérelme szerint a Bíróság megsértette a Pp. 339/A. §-át, a Ket 86. §-át, továbbá a Hhvtv. 33. § (1) bekezdését és ugyanezen törvény 74. § (9) bekezdését.

A felperes a felülvizsgálattal szemben ellenkérelmet nyújtott be, tételesen indokolva a felülvizsgálati kérelemben írtak megalapozatlanságát, és kérte, hogy a Kúria a Bíróság 14.K.27.211/2016/24. számú ítéletét hatályában fenntartani szíveskedjen a Pp. 275. § (3) bekezdésének megfelelően.

A Kúria a Bíróság ítéletét a Pp. 275. § (4) bekezdése alkalmazásával hatályon kívül helyezte és a keresetet elutasította; továbbá kötelezte a pervesztes felperest az alperes perköltségeinek, valamint az eljárási illetéknek a megfizetésére.

Döntése elvi tartalmaként a Kúria rögzítette: „A deklaratív típusú hatósági nyilvántartást vezető közigazgatási szervek a nyilvántartásba való bejegyzésre és törlésre irányuló eljárás során a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján hoznak döntést, a szerződések magánjogi értelmezésére hatáskörük nincs.” Erre az elvi tartalomra tekintettel jutott a Bíróságtól eltérő jogi álláspontra, mely szerint „az eljárásban kizárólag a haszonbérleti szerződés léteének ténye, illetve a haszonbérlet kezdeteként megjelölt időpont bírt jelentőséggel. A haszonbérleti szerződés érvényességének vizsgálatára sem a közigazgatási eljárásban, sem az elsőfokú eljárásban jogi lehetőség nem volt.”

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

A Kúria Kfv.VI.37.048/2017/13. számú ítélete azért sérti a Pp. 2. § (1) bekezdését, mert meghozatala során a Kúria megsértette a Pp. 270. § (1) bekezdését és a 275. § (1) bekezdését, figyelmen kívül hagyta a Ptk. 6:88. § (1) bekezdését, továbbá az ítélet ütközik a Pp. 275. § (4) bekezdésének előírásaival is. Ezeknek a szabályoknak a megsértésével a Kúria megsértette a

felperesnek a tisztességes bírói eljáráshoz való jogát, amit részére az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése biztosít.

A Pp. 2. § (1) bekezdése értelmében a bíróságnak az a feladata, hogy - összhangban a Pp. 1. §-ban foglaltakkal - a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához való jogát érvényesítse.

Az Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jog lényegéről kialakított álláspontját elvi jelentőséggel a 6/1998. (III. 11.) AB határozatban foglalta össze. Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatban megállapította, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt szabály értelmezésekor - az Alkotmánnyal fennálló tartalmi és kontextuális egyezés okán - a tisztességes eljáráshoz (fair trial) fűződő alapvető joggal kapcsolatban kimunkált korábbi alkotmánybírói gyakorlatát figyelembe veendőnek tekinti.

Az Alkotmánybíróság szerint a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan” vagy „igazságtalan”, avagy „nem tisztességes”. Az Alkotmánybíróság által igényelt komplexitást figyelembe véve, a Kúria eljárása és ítélete a következők miatt nem felel meg a tisztességes eljárás követelményének.

A Kúria által megállapított tényállás ellentétes a rendelkezésre álló iratokkal valamint a valós tényekkel.

A Pp. 275. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének helye nincs. A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló iratok alapján dönt.

A Kúria a felülvizsgálat alapjául elfogadott tényállás keretei között iratellenesen rögzíti, hogy a [REDACTED] az FM-mel 2016. január 20-án kötött haszonbérleti szerződést a halgazdálkodási vízterületre. A rendelkezésre álló iratok között ilyen szerződés nem található!

Ezzel szemben az iratokból egyértelműen kivehető, hogy a [REDACTED] [REDACTED]-szal kötött alhaszonbérleti szerződést a vízterület halgazdálkodási jogára. A 2016. január 29-én megkötött alhaszonbérleti szerződés 2.2. pontja az alhaszonbérleti szerződés kezdetétől pedig 2016. február 1. napját jelöli meg.

A jelen eset szempontjából - különös tekintettel arra, hogy a Kúria álláspontja szerint a közigazgatási szervnek kizárólag a szerződés létrejötte és annak dátuma bír jogilag relevanciával - kiemelt jelentősége van annak, hogy a szerződés létrejöttének időpontját a Kúria ítélete a valóságnak megfelelően rögzítse.

A Kúria jogi álláspontja szerint „az eljárásban kizárólag a haszonbérleti szerződés létének ténye, illetve a haszonbérlet kezdeteként megjelölt időpont bírt jelentőséggel”. A [REDACTED] a saját szerződése szerint 2016. február 1. napját jelölte meg a magának vindikált halgazdálkodási jogosultság kezdő időpontjaként, ezzel szemben az elsőfokú hatóság 2016. január 1. napi hatállyal vette nyilvántartásba a [REDACTED] t mint haszonbérleti jogosultat. A Kúria tehát a saját jogi álláspontjával is ellentétes közigazgatási döntést minősített jogszerűnek, hiszen a határozat - a kérelemben megjelölt kezdő időponttól eltérve – korábbi időponttal vette nyilvántartásba a

██████t, ami ráadásul a bejegyzés alapjául szolgáló szerződés létrejöttének időpontját is megelőzi.

A Kúria döntése ellentétes az annak elvi tartalmaként megfogalmazott tétellel.

A Kúria elvi élel rögzítette, hogy a deklaratív típusú hatósági nyilvántartást vezető közigazgatási szervek a nyilvántartásba való bejegyzésre és törlésre irányuló eljárás során a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján hoznak döntést, a szerződések magánjogi értelmezésére hatáskörük nincs. Ennek következményeként rendelkezett akként, hogy a ████████ esetében a halgazdálkodási hatóságok nem állapíthatták meg a szerződése érvénytelenségét, következésképpen e kérdéssel a hatáskörét túllépve foglalkozott a Bíróság.

Feltéve, de meg nem engedve az elvi tartalom helyénvalóságát, a Kúriának kötelessége lett volna a felperes esetében is levonni az elvi tételből folyó, az iratokból egyértelműen megállapítható következtetéseket. A felperes haszonbérleti szerződésének a vizsgálatát azonban a Kúria elmulasztotta.

A felperesnek a közhiteles nyilvántartásban szereplő érvényes szerződését a Hhvtv. 74. § (9) bekezdése meghosszabbította, amit a Hhvtv. 33. § (3) bekezdésének megfelelően a felperes 15 napon belül be is jelentett a halgazdálkodási hatóságnak. E változás-bejelentésre tekintettel a felperest a nyilvántartásból törölni csak olyan indokkal lenne lehetséges, hogy szerződése - a törvény rendelkezéseinek megfelelően tett és bejelentett nyilatkozata ellenére - nem hosszabbodott meg, vagyis a szerződés magánjogi értelmezése útján. Ha pedig erre a hatóságnak – amint a Kúria döntésének elvi tartalma kimondja – nincsen hatásköre, akkor olyan következtetést sem vonhat, hogy a változás-bejelentés ellenére törölnie kell a felperest a nyilvántartásból. A döntés elvi tartalmából tehát az következik, hogy a törlést elrendelő hatósági döntés törvénysértő; következésképpen: a Bíróságnak az e törvénysértést megállapító ítélete megfelel a jogszabályoknak és – ebben az összefüggésben – a Kúria döntésének elvi tartalmával is.

Megjegyzendő továbbá, hogy amennyiben a közigazgatási szerv nem rendelkezik hatáskörrel a szerződés magánjogi értelmezésére, akkor nem jogosult arra sem, hogy azt visszamenőleges hatályúvá minősítse, mint azt tette a jelen ügyben azzal, hogy a ████████ haszonbérleti jogát a haszonbérlet kezdő időpontját követő dátummal létrejött szerződés alapján bejegyezte.

A Kúria hiányosan állapította meg a döntése alapjául szolgáló tényállást, és elmulasztotta annak megindokolását, hogy az iratokból egyértelműen kiolvasható egyes tényeket milyen okból nem vett figyelembe vagy tekintett irrelevánsnak döntése meghozatalakor.

Ilyen tény, hogy az elsőfokú hatóság két nyilvántartási ügyben hozott egy határozatot. A felperes adatváltozást bejelentő jogfenntartó nyilatkozatának az ügyét (FE/FMO/83-1/2016.) az elsőfokú halgazdálkodási hatóság 2016. február 24-én egyesítette (ügyiratszám: FE/FMO/738-1/2016.) az egyesítő határozat meghozatalát közvetlenül megelőzően, a ████████ által kezdeményezett ügygel (ügyiratszám: FE/FMO/737-1/2016.). Az eljárások egyesítését követő napon hozta meg az elsőfokú halgazdálkodási hatóság a Bíróság által megsemmisített határozatát, amelyben a felperest 2015. december 31. napjával törli a halgazdálkodásra jogosultak nyilvántartásából, egyidejűleg a ████████t valamint a ████████t, mint a halgazdálkodási jog jogosultját 2016. január 1-jétől kezdődő 15 éves időtartamra nyilvántartásba veszi.

Ezzel összefüggésben a Kúria csupán a [REDACTED] ügyében fejti ki álláspontját (a 2016. február 1-jei kezdetű alhaszonbérleti szerződését úgy minősíti, hogy az megalapozza a [REDACTED] 2016. január 1-el történő nyilvántartásba vételét). A Kúria ki sem tér a felperesnek a Hhvtv. 74. § (9) bekezdése által meghosszabbított időtartamú haszonbérletére és nem közli az ebben az ügyben kialakított álláspontját sem. A Kúria nem adja indokát annak, hogy miért tekinti jogszerűnek azt a döntést, amellyel a hatóság – érvényes és hatályos szerződése ellenére – törölte a felperest a halgazdálkodásra jogosultak nyilvántartásából.

A Kúria az általa hivatkozott jogszabályok téves értelmezése eredményeként állapította meg, hogy a Bíróság hatáskörét és illetékességét meghaladva hozott ítéletet a közigazgatási perben.

A Ket. 86. § (1b) bekezdése szerint a hatósági nyilvántartásba való bejegyzésre, valamint az onnan való törlésre irányuló eljárás során a hatóság csak jogszabályban e célból meghatározott bizonyítási eszközt használhat fel.

A Hhvtv. 33. § (1) bekezdés c) pontja szerint a halgazdálkodási hatóság által a halgazdálkodási jog jogosultjáról vezetett nyilvántartás - a halgazdálkodási jog haszonbérlet vagy alhaszonbérlet útján történő hasznosítása esetén - tartalmazza a haszonbérlet időtartamát.

E két rendelkezésből vezette le a Kúria azt az álláspontját, hogy az ügyben a hatóságoknak és a Bíróságnak is (csak) az új haszonbérlet által rendelkezésre bocsátott haszonbérleti szerződés létének tényét, illetve az abban megjelölt időtartamot kellett (lett volna jogszerű) vizsgálnia. Ez az álláspont két szempontból is téves.

Ez az értelmezés téves, mert a Hhvtv. 33. § (1) bekezdés c) pontja nem kötelezően alkalmazandó bizonyítási eszközt határoz meg, hanem csupán a nyilvántartás adattartalmát állapítja meg. Kétségtelen tény, hogy a haszonbérlet időtartamának meghatározása a szerződés kötelező tartalma, vagyis a szerződés egyben bizonyítéka a haszonbérlet időtartamának is. Az időtartam változása ugyanakkor nem minden esetben ölt szerződéses formát [pl. a Hhvtv. 30. § (2) bekezdése szerinti azonnali hatályú felmondás]. Ilyen időtartam-változást eredményezett a Hhvtv. 74. § (9) bekezdése is, ami a felperes szerződését meghosszabbította. A felperes éppen e tényt jelentette be jogfenntartó nyilatkozatával a Hhvtv. 33. § (3) bekezdése szerint, azaz bizonyítási eszköz a változás-bejelentő nyilatkozat is.

Az álláspont azért is téves, mert a Kúria által hivatkozott rendelkezések sehogyan nem támasztják alá azt az értelmezést, hogy a felperes változás-bejelentési ügyében kizárólag más személy (új haszonbérlet) szerződését lehet bizonyítási eszközként alkalmaznia a hatóságoknak és a Bíróságnak. A Kúria döntésének elvi tartalma értelmében a felperes változás-bejelentési ügyében a hatósági nyilvántartásban szereplő saját haszonbérleti szerződése létét és az ennek időtartamával kapcsolatban bejelentett adatot kellett (lett volna jogszerű) vizsgálnia a hatóságnak, de magának a Kúriának is. Megjegyzendő, hogy a Bíróság – ebben a vonatkozásban – éppen ennek megfelelően járt el.

A Kúria – elfogadva az alperes érvelését – azt állapította meg, hogy a Bíróság a hatáskörét meghaladta azzal, hogy az FM és a [REDACTED] között, illetve a [REDACTED] valamint a [REDACTED] és a [REDACTED] között létrejött szerződések érvényességét vizsgálta, s azokat semmisnek minősítette. A Kúria véleménye szerint a „haszonbérleti szerződés érvényességének vizsgálatára sem a közigazgatási eljárásban, sem az elsőfokú bíróság eljárásában jogi lehetőség nem volt.”

A Kúriának ez az álláspontja többszörösen is téves.

A Ptk. 6:88. § (1) bekezdése kimondja, hogy a semmisség megállapításához külön eljárásra nincs szükség; a szerződés semmisségét a bíróság hivatalból észleli.

A Ptk. e szabálya – ahogy erre a törvény indokolása is utal - *expressis verbis* kimondja, hogy a szerződés semmisségét a bíróságnak - mivel megállapításához külön eljárásra nincs szükség - bármilyen eljárásban hivatalból észlelnie kell. Észlelheti – sőt észlelnie kell – tehát a Pp. XX. fejezete szerinti közigazgatási perekben is. A bíróság e kötelezettsége nem hatásköri kérdés, de – értelemszerűen – csupán a hatáskörébe tartozó ügyekre vonatkozik. Mindezekre utalt is a Bíróság ítélete, kiegészítve ezt azzal, hogy a felperes nyilatkozatai is tartalmazzák az érintett szerződések semmisségére vonatkozó hivatkozást.

A Kúria ezzel szemben azt mondta ki, hogy bár a jelen ügy a Bíróság hatáskörébe tartozik, a Bíróság mégsem észlelheti az adott ügyben érintett szerződések semmisségét. Ennek okaként azt jelölte meg, hogy a per tárgyát képező közigazgatási határozatot meghozó hatóságoknak nincs joga a szerződés érvényességének vizsgálatára.

A Kúria álláspontját nem támasztja alá a Ptk. 6:88. § (1) bekezdése. Ez a rendelkezés a bíróság hivatalból történő eljárását minden más eljárástól független kötelezettségként fogalmazza meg. Ez következik abból, hogy a semmisségre bárki hivatkozhat, akinek ehhez jogi érdeke fűződik, vagy akit erre törvény feljogosít; továbbá hogy a semmisség megállapításához külön eljárásra nincs szükség.

A Kúria döntése elvi tartalmának és jogi értékelésének megfogalmazásakor abból a – felperesi álláspont szerint: téves – tételből indult ki, hogy a deklaratív típusú hatósági nyilvántartást vezető közigazgatási szerveknek a nyilvántartásba való bejegyzésre és törlésre irányuló eljárás során a szerződések magánjogi értelmezésére hatáskörük nincs.

A deklaratív és a konstitutív hatósági nyilvántartások valóban létező különbségéből azonban a fenti tétel nem vezethető le. Abból, hogy a deklaratív nyilvántartás „csupán” tanúsítja a szerződéses jogviszonyt, szemben a konstitutív nyilvántartással, ami a bejegyzéssel hozza létre a szerződésben célzott jogviszonyt, nem következik, hogy az alapul fekvő szerződéssel kapcsolatban eltérő követelményrendszer érvényesülne. A szerződésekkel szembeni általános követelmény, hogy azok jogszerűek legyenek, s ez a követelmény független attól, hogy a szerződést nyilvántartásba kell-e venni, és természetesen független a nyilvántartás jellegétől is. Csak jogszerű szerződés szolgálhat alapjául mind a deklaratív, mind pedig a konstitutív nyilvántartásnak.

A szerződésekkel szembeni követelményrendszer azonossága határozza meg a szerződéssel összefüggő hatósági tevékenységet is. Bármely, szerződést érintő hatósági nyilvántartási tevékenység alapvető követelménye a nyilvántartandó szerződés jogszerűségének a vizsgálata, ami – jogalkalmazási értelemben – a szerződés magánjogi értelmezését jelenti.

A semmisségi ok észlelése annyit jelent, hogy a célzott joghatás nem érhető el; a jelen esetre vonatkozóan tehát azt, hogy a semmis szerződést nem lehet nyilvántartásba venni. Ennek megfelelően a Bíróság jogszerűen járt el akkor, amikor hatályon kívül helyezte a semmis szerződés alapján a [REDACTED] nyilvántartásba vételét elrendelő hatósági döntést.

A Kúria fentiekkel ellentétes ítélete nem csupán megalapozatlan, hanem abban az értelemben is törvénysértő, hogy nem foglalt állást a kérdésben. A semmisségre a felülvizsgálati eljárás során is hivatkozott a felperes. A Kúriával szemben is joggal elvárható, hogy ítéletében e körülményre is kitérjen.

A Kúria az ítélet jogi indokai között arra is utal, hogy a Bíróság az illetékességét is meghaladva hozta meg döntését. Ennek az utalásnak semmilyen alapja vagy előzménye nincsen.

Az indokolásban eddig ismertetett eljárási és anyagi jogi jogsértések egyidejűleg a Pp. 270. § (1) bekezdésének a sérelmét is jelentik. „Ha törvény másként nem rendelkezik, a felülvizsgálati eljárás során a Kúria az általános szabályok megfelelő alkalmazásával jár el.”

A tényállás feltárásának, az alkalmazandó jogszabály megjelölésének és megfelelő értelmezésének, továbbá a döntés indokolásának a kötelezettsége, olyan elemi követelmények, amelyeket a Pp. általános szabályai rögzítenek, s amelyeket minden magyar bíróság – tehát a Kúria is – köteles betartani.

A Kúria a törvényes feltételek hiányában hozott érdemi döntést.

A Pp. 275. § (4) bekezdése szerint, ha a határozat - a (3) bekezdésben foglalt eljárási szabály megsértésének kivételével - jogszabályt sért, a Kúria a jogerős határozatot egészben vagy részben hatályon kívül helyezi, és ha a döntéshez szükséges tények megállapíthatók, helyette, illetve az első fokú határozat helyett a jogszabályoknak megfelelő új határozatot hoz, egyébként az ügyben eljárt első- vagy másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

E szabály értelmében a Kúria csak akkor hozhat a jogszabályoknak megfelelő új határozatot, ha a döntéshez szükséges tények megállapíthatók.

A Kúria ítélete nem vesz tudomást arról, hogy a jelen ügy két ügy egyesítése folytán vált eggyé. Az ítélet – több helyen tévesen és hiányosan – kizárólag a [REDACTED] kérelme szempontjából relevánsnak vélt tényeket tárja fel. A Kúriának kötelessége lett volna a felperes esetében is megtenni ugyanezt, de a felperes haszonbérleti szerződésének és változás-bejelentésének a vizsgálatát a Kúria elmulasztotta.

A felperesnek a közhiteles nyilvántartásban szereplő érvényes szerződését a Hhvtv. 74. § (9) bekezdése meghosszabbította, amit a Hhvtv. 33. § (3) bekezdésének megfelelően a felperes 15 napon belül be is jelentett a halgazdálkodási hatóságnak. E változás-bejelentésre tekintettel a felperest a nyilvántartásból törölni csak olyan indokkal lenne lehetséges, hogy szerződése - a törvény rendelkezéseinek megfelelően tett és bejelentett nyilatkozata ellenére - nem hosszabbodott meg.

A Kúria iratellenesen és hiányosan állapította meg a tényállást, nem jelölte meg, hogy döntését mely tényekre alapozta, továbbá elmulasztotta megjelölni azt a jogszabályt is, ami alapján a felperesnek a nyilvántartásból való törlését jogszerűnek tekintette.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

A felperes kereseti kérelmének helyt adó 14.K.27.211/2016/24. számú ítélet ellen – figyelemmel a Pp. 340. § (1) bekezdésére – nincs helye fellebbezésnek. Az alperes által kezdeményezett felülvizsgálati eljárásban a felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nyújtott be. Az ügyben jogorvoslati lehetőséget nyújtó bírósági döntés nem született.

6. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:

A Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja értelmében nincs helye felülvizsgálatnak, ha a határozatot a Kúria hozta. Az ügyben perújítást egyik fél sem kezdeményezett.

Kelt: Budapest, 2017. november 6.

Dr. Orosz Dániel
Indítványozó képviselője:
König és Orosz Ügyvédi Iroda
1031 Budapest, Varsa u. 5. 1/2.
Jogi képviselő aláírása

Mellékletek:

1. Ügyvédi meghatalmazás
2. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról